

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis 4/2015

ročník XIV.

vánoční číslo vychází 6. prosince 2015

„Každá bota po zemi hřmotící, každý plášť vyválený v krvi budou vydány ke spálení, budou pohlceny ohněm.“

„Neboť se nám narodilo dítě, byl nám dán syn, na jeho ramenou spočinula moc.

Bylo mu dáno toto jméno: Zázračný rádce, Silný Bůh, Věčný otec, Kníže pokoje.“

Izaiáš 9, 4-5

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“

„V něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila“

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

Janovo evangelium 1, 1.4.14

Milí bratři a milé sestry,

je reálné to, co vyhlížel prorok Izaiáš? A jak je to s pokojem mezi lidmi, o kterém mluví vánoční evangelium? Jak v Izaiášově době, tak i v příběhu Ježíše Nazaretského se neprosadil pokoj, ale násilí. Severní říše izraelská, ve které pověděl Izaiáš nadějně slovo o narození dítěte, jehož vladařství a pokoj bez konce se rozšíří, byla dobyta Asyřany. Také Ježíš, který blahoslaví tvůrce pokoje, byl na kříži osamocen, vysmíván, nepochopen vlastními učedníky, odsouzen římskou mocí i duchovní elitou vlastního národa. A ve světě, ve kterém žijeme my dnes, stačí jeden rok od minulých Vánoc a všechny jistoty klidu a pokoje jsou v základech otřeseny. Čím jsou v tom všem pro nás Vánoce se svým poselstvím o narození Spasitele, který přinese pokoj mezi lidmi?

Ani Izaiáš ani Ježíš nebyli snílkové a neviděli svět o nic méně realisticky, než jej vidíme my. Ale nedali se uhranout mocí, ani prostředky, které jsou k ní užívány. Důvěřovali Bohu. A proto proti tvrdé zkušenosti násilí postavili naději dobré Boží budoucnosti. Izaiáš se tato naděje pokoje zableskla se v jeho prorocké vizi, Ježíš ji snesl přímo do našeho světa, do našeho života, do našich zápasů a otázek. Násilí, zloba, pýcha a zvrácená touha druhé ovládat nemá budoucnost.

Ale kde je ta záruka toho všeho? Kde je ta záruka, že ani v církvích a našich sborech nevyplýváme a nepromarníme to, co je nám svěřeno jako vzácný po-

klad? Kde vzít i v našem dnešním světě odvahu k víře, že „boty, obouvané do válečné vřavy a pláště zvalené v kalužích krve se nakonec stanou potravou ohně“?

Ta záruka je navzdory všemu zlému v tom bezbranném, ohroženém dítěti Ježíši narozeném v obyčejných jeslích uprostřed našeho světa takového, jaký je. Ta záruka je v dítěti Ježíši, které hned na začátku sdílí spolu s mnoha ostatními úděl uprchlíka před Herodovou krutovládou. To dítě je tím světlem v temnotách, které tmy nepohltily. Tak překvapující cestu zvolil Bůh v našem světě, aby životním svědectvím Toho, který byl jako jeden z nás a přesto docela jiný, přetvářel naše srdce a získal naši důvěru. To je vánoční poselství biblických svědků, které si předáváme z roku na rok, z neděle na neděli, z víry k víře, ať už je situace kolem nás i situace naše vlastní jakákoli.

To světlo Božího slova, které se v Ježíši Kristu stalo tělem a přebývalo mezi námi, ve tmě svítí a tmy ho nepohltily. Odvažujeme se důvěřovat tomu, že právě toto světlo září jako naděje do všeho strachu, bolesti, násilí i temnoty smrti. Dítě, které jednou ponese na ramenou kříž. Ježíš, který ještě na kříži bude odpouštět těm, kdo jej na ten kříž dostali. Ukřížovaný a vzkříšený Kristus. On je to světlo. Už více než dva tisíce let to světlo prozařuje tmu, znovu se rozsvěcuje, a to i navzdory mnohým selháním církve i nás samých. Svítí a ukazuje cestu pokoje i nám, stále nás zve k naději, ale také ke změně našeho myšlení i jednání. Potřebujeme to světlo. Díky Pánu Bohu za ně. Díky za to, že svítí i do našeho života. Předávejme a dosvědčujme si navzájem tuto naději. A prosme Pána Boha o sílu k tomu, aby světlo Kristovo určovalo naše kroky i naše jednání a rozhodování ve všem radostném i nesnadném, co nás čeká v příštím roce.

Petr Firbas, kazatel sboru

Když ty jsi nám světlem, spatřujeme Světlo.

Když ty jsi nám oslovením, slyšíme Slovo života.

Slovo upřímné, osobní, naléhavé a povzbudivé.

Když ty jsi počátkem všeho,

otvírá se před námi nový den ve tvé slávě,

dar, kdy můžeme být spolu s druhými,

naděje, že jsme tu správně,

že máme před tebou a před lidmi své místo,

své poslání, svoji jedinečnost.

Když ty jsi cílem všeho stvoření,

věříme, že u tebe dojdeme naplnění a pokoje -
my i naši blízcí.

Když ty jsi dobrým pastýřem a hostitelem,
věříme, že nás povedeš ty sám svým Duchem,
svou láskou, svou otevřeností,
svou starostí o každého člověka.

Pane, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo.

(z knihy *Modlitby*, Kalich 2004)

Z vánoční hry 2014

Dva rozdíly

aneb

V Etiopii děti nepláčou

Zdá se mi, že na ulicích bylo dříve více dětí než dnes. V těžkopádných kočárkách, batolící se za ruku maminek či tatínků, babiček..., v autobusech, ve vlacích... Každý ze starší generace si pamatuje plačící až řvoucí dítě, s nímž musel sdílet vůz, nebo ho jen nechtěně pozoroval vzpouzet se rodičům na ulici. Dnes potká-

te nejvíc malých dětí v supermarketech. I tam mnohé pláčou – z lítosti nebo zlosti.

Uvědomil jsem si, jak hodně v Čechách děti pláčou, teprve až když jsem v Etiopii žádné děti plakat neviděl. Děti je tam přitom mnohem víc, v rodině jich je běžně šest až osm. Cestují v podmínkách pro české matky těžko představitelných. Jsou tiše schoulené v náručí svých maminek v hlučných, dusných autobusech plných prachu. V záhybech šatů někdy nejsou ani vidět. A děti v houfech se batolící bezútěšným blátem kolem chatrných obydlí jsem taky neviděl plakat. Teprve po návratu do Prahy jsem zase uslyšel dětský pláč.

Druhá věc: Není třeba popisovat, kolik je v Etiopii chudých. Ti nejchudší a nejbezmocnější, kteří nemají žádné příbuzné, posedávají a polehávají před branami kostelů. Tam čekají na milosrdenství - a dostávají, pár drobných haléřů, nebo kousek jídla. Kostely ve městech (venkov tento problém prakticky nezná) jsou otevřené stále, zavírají se jen na noc, a almužnu, z našeho pohledu většinou nepatrnou, dává každý příchozí.

Chtěl jsem původně psát, že u nás je něco špatně, když lidé nedostávají almužny u dveří kostelů a modliteben a když v blízkosti svých matek děti často pláčou - a v Etiopii (díky její zaostalosti) ještě zachovávají staré dobré pořádky, k nimž bychom se měli vrátit. Jenže ono to tak není. Jsou to prostě dvě rozdílné kultury, které mohou žít vedle sebe, aniž by musela jedna od druhé cokoli přebírat jako „lepší“. Platí to i jinak: žádná z obou kultur nemá právo té druhé diktovat, co musí převzít, aby se stala „opravdovější“. Na obou stranách je ovšem co napravovat.

Ne nadarmo je advent začátkem církevního roku, dobou, kdy něco začíná, cosi nového vstupuje do světa - a je pro nás proto příležitostí ohlédnout se na začátek. Osobní, křesťanský. Neztratili jsme něco důležitého tou dlouhou cestou?

Náš bratr farář v souvislosti s příběhem o Ježíši, který v chrámu převracel stoly směnárníků a obvinil kněží, že z chrámu udělali doupě lupičů, řekl: **Ano, došlo zde k loupeži. Někdo totiž z chrámu ukradl Boží přítomnost.** Hluboce se mě to dotklo – ano, i z našich kostelů jakoby zmizela Boží přítomnost. Teď je doba, kdy se po Boží přítomnosti můžeme znovu ohlížet a dělat jí místo v našich myslích i kostelích.

Martin Hrubeš

Z vánoční hry 2014

Boží alternativa

Není pravda, že tento svět a jeho obyvatelé jsou předurčení k smrti a zániku.

Toto je pravda: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

Není pravda, že musíme přijmout nehumánnost a diskriminaci, hlad a chudobu, smrt a záhubu. Toto je pravda: Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.

Není pravda, že násilí a nenávist budou mít
poslední slovo a že válka a zhouba tu jsou navždy.

Toto je pravda: Neboť se nám narodí dítě,
bude nám dán syn, na jehož rameni spočine
vláda a bude mu dáno jméno: Vládce pokoje.

Není pravda, že jsme jednoduše obětí ďábelských sil,
které se pokoušejí ovládnout svět.

Toto je pravda: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.
A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.

Není pravda, že musíme čekat na ty,
kteří jsou zvlášť nadaní, kteří jsou proroky církve,
než sami něco uděláme.

Toto je pravda: Vyleji svého ducha na každé tělo.
Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat,
vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění.

Není pravda, že naše sny o vysvobození lidstva,
sny o spravedlnosti, o lidské důstojnosti,
o míru nemají místo na této zemi a v jejích dějinách.

Toto je pravda: Hle přichází hodina, ano již je tu, kdy ti,
kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě.

*(podle Allana Boesaka, z časopisu „Coracle“ 4/65 – měsíčníku The Iona
Community, přeložila Daniela Bísková)*

Z vánoční hry 2014.

Nemají místo

„... neměli místa v hospodě“ (Lukáš 2,7b kral.)

Myslím na ty, kteří nemají místa v Evropě. Ještě přesněji: nemají místa v Čechách. V Čechách jsou totiž příchozí z dalekých krajů obratně odváděni do detenčních center. A tím bylo brzy dosaženo toho, že si bezdomovečtí hledači nových začátků celé Čechy raději začernili pro informaci dalším příchozím bez domova: Tam nechodte. Nechtějí vás. Nedá se tam jít. Nedá se tam žít.

Ale zase je pravda, že na rozdíl od lukášovského vánočního vyprávění ani v Čechách, ani v Evropě nikdo nemorduje nemluvnata. To jenom král Herodes se potřeboval zbavit jednoho jediného novorozeněte, narozeného v Betlémě Josefovi a Marii.

Proč si nás ale příchozí bez domova začernili? My jsme se totiž v Čechách podle výsostného verdiktu pana prezidenta potřebovali zbavit ne jednoho nemluvněte a jedné rodiny, ale všech příchozích. Pan prezident sdělil těm, kteří s bezmeznou důvěrou obětují všechno, aby se dostali do Evropy, že je k nám nikdo nezval. Možná se někdo zvědavě zeptá: A to on může? Takhle mluvit za všechny? To pan Zeman takto pečuje onás - své svěřence. Tak si ho nazvěme třeba prezident-pečovatel.

Na začátku listopadu jsem se ze sdělovacích prostředků dozvěděl toto: Je to již pět týdnů, co na hranicích Srbska a Chorvatska působí skupina Čechů, rozpoznatelná mezi zástupy uprchlíků. Poznáte je. Na zádech mají nápis Czech Team. Mnohatísícihlavý zástup tam denně přichází ze svých vzdálených domovů, často po neuvěřitelně strastiplné a smrtonosné pouti. Přicházejí zvláště z Afghánistánu, Iráku, Sýrie a nedefinovatelného Kurdistanu (vždyť oni Kurdové ani žádnou vlastní zemi nemají!). Přicházejí i mnozí další, třeba z afrických zemí, jako je Eritrea nebo Somálsko. Zastavují na hranici Srbska s Chorvatskem a snaží se dočkat autobusů, které je převezou blíže k Rakousku a pak Německu, či Švédsku a kéž by také dalším zemím. Nikdo je ve snu nevyzval, jako Josefa s Marií, ať ze své země utečou. Jenomže ve většině jejich zemí řádí válka. Je ještě nevyzpytatelnější a v tomto smyslu krutější než dříve. Zabíjí se v ní často na dálku a bez přesného výběru. Lidé se stávají cílem na obrazovce. Zmáčkneš patřičné tlačítko, mechanismus akce provede, a je po nepříteli. Nepříteli? Ale asi ano. Ovšem, že se stane, že se tam někdo jiný připlete. Masivní zbraně dnes rovnají celá města se zemí. A do Evropy proudí uprchlíci, kteří za sebou vidí jen vypálenou Sodomu a Gomoru.

A já vidím jeden obrázek, který popsal Jan Piňos, zakladatel iniciativy v místě Berkasovo-Bapska: Srbové přivezli najednou tolik autobusů, že průchozí tábor je nemůže pojmout. Je téměř nemožné uchránit staré, nemohoucí, či matky s dětmi od ušlapání. Pak je zapotřebí se násilím prodat k matce s novorozenětem a s rukama nad hlavou miminko vynést ze zástupu. Nejde tedy o místo pro dítě v hospodě. Místo není vůbec žádné. Pak je ale třeba jednat s nadějí, že se maličké nemluvně dostane zpátky ke své matce. Kéž se najdou a mohou se pokusit pokračovat v cestě. K nám nepůjdou. Jsme začernění.

Tomáš Bísek

Křesťané v Sýrii

Vzhledem k současnému dění v Sýrii se často hovoří o situaci tamějších křesťanů. Ale jací křesťané vlastně v Sýrii žijí? Sýrie zahrnuje některé biblické krajiny a existuje zde nepřetržitá tradice křesťanství od doby jeho vzniku. Přestože dnes jsou členové různých křesťanských skupin jen malou menšinou ve srovnání s muslimy - cca 75% z celkových 22,5 milionů obyvatel (údaj platný do 2011) jsou sunnité, 12% alávité, asi 10% křesťané – historicky šlo před příchodem islámu o

dominantně křesťanskou oblast a ještě začátkem 20. let byl podíl křesťanů asi třetinový. Jeden ze zakladatelů strany Baas, vládnoucí Sýrii po několik desítek let, byl ostatně křesťan Michel Aflaq. Od šedesátých let sílila mezi místními muslimy misijní činnost Muslimského bratrstva, později salafistů a wahábitů, zastávajících konzervativní formy islámu. I to přispělo k dlouhodobé migraci křesťanů do zahraničí, zesílené po roce 2011, odkdy ze země podle odhadů odešla asi čtvrtina ze dvou milionů křesťanů.

Protestantů a římských katolíků je v zemi jen malý počet. Patří k *Arménské evangelické církvi*, založené v roce 1846 a působící mezi arménsky mluvícími křesťany v Arménii, na blízkém východě a v emigrantské diaspoře; západní katolický ritus praktikuje *Apoštolský vikariát Aleppo*, zastřešující od roku 1762 původně všechny křesťany v arabských zemích včetně severní a centrální Afriky, dnes pouze katolíky v Sýrii. Drtivá většina syrských křesťanů ovšem patří k tradičním církvím východních ritů, které se profilovali v rámci několika okamžiků dějin křesťanství, kritických v ohledu teologickém či politickém. V roce 431 byli koncilem v Efezu exkomunikováni zastánci tzv. nestoriánství, kteří hlásali dvojí zcela oddělenou přirozenost Krista – lidskou a Boží. Nestoriáni nicméně jako církev přežili v tehdejší perské říši a dnes v Sýrii působí jako *Asyrská východní církev*. Podobně jako u několika jiných starých samostatných církví, i u této později vznikl pendant v unii s Římem, který se vzdálil nestoriánské teologii, ale dále drží syrsko-aramejský ritus: *Chaldejsko-katolická církev*. Chalcedonský koncil v roce 451 se věnoval otázce monofyzitismu, tedy učení, že v Kristu se lidství a božství slévá do jedné nerozlišené přirozenosti (čímž se zpravidla lidství dostává do pozadí). Dědicem tehdy exkomunikovaných monofyzitů je *Syrská pravoslavná církev*, zvaná též *Jakobité* podle jejího zakladatele Jakoba Baradaje. I zde ovšem existuje tradicemi, ritem a částečně i teologicky spřízněná varianta podřízená papeži – *Syrská katolická církev*. Od jakobitů se v sedmém století oddělila *Maronitská církev*, hlásící se původně k monotheismu, tedy učení, že v Kristu působí sice dvě přirozenosti, jeho vůli ovšem určuje pouze ta božská; ve dvanáctém století ovšem maronité toto učení opouští a staví se do unie s Římem. Od velkého západo-východního rozdělení křesťanů v roce 1054 se odvíjí dějiny největšího křesťanského společenství v Sýrii (cca 60% všech tamějších křesťanů), autokefálního *Pravoslavného patriarchátu Antiochejského*, který praktikuje byzantský tj. řecký ritus. Co do počtu druhá v pořadí pak je *Melchitská řeckokatolická církev*, která si podobně jako řeckokatolické církve jinde ve světě

udržuje byzantský obřad, ale uznává autoritu papeže. V Sýrii ovšem žije také početná arménská menšina, v níž působí *Arménská apoštolská církev* a opět také varianta sjednocená s Římem, ale udržující arménský ritus, *Arménská katolická církev*. (Více o těchto i dalších skupinách lze najít například v knížce *Křesťanstvo* od Pavla Filipiho.)

Je to poměrně velké, z našeho pohledu až nepřehledné množství různých skupin. Jejich různorodé profily nám ovšem mohou být znamením mnohdy tragických, často pochopitelných, ale stejně tak i zbytečně vyhocených křížovky dějin křesťanství. Různorodost křesťanství v Sýrii zároveň naznačuje, jak složité jsou zde vztahy všech náboženských proudů a denominací, jež nepochybně mají také politický a kulturní rozměr. Nemyslím si, že bychom měli utrpení nevinných křesťanů v současné válce vnímat citlivěji, než utrpení muslimských obyvatel. Skutečnost, že příslušnost ke křesťanství zde bývá dodatečným důvodem k pronásledování, bychom ale přehlédnout neměli.

Štěpán Zbytovský

Program sborových setkání v prosinci 2015 a v lednu 2016

neděle 6. 12.	bohoslužby v 9.30
neděle 13. 12.	bohoslužby v 9.30
neděle 20. 12.	bohoslužby v 9.30 - vánoční slavnost s hrou <i>Zpráva z uprchlického tábora v Dolním Egyptě</i>
Štědrý den 24. 12.	bohoslužby v 16.00
Hod Boží vánoční 25. 12.	bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně v 9.30
neděle 27. 12.	bohoslužby v 9.30
neděle 3. 1.	1. bohoslužby v novém roce 2016 s vysluhováním <i>Večeře Páně v 9.30</i>
neděle 10. 1.	bohoslužby v 9.30 - br. kurátor Martin Hrubeš
neděle 17. 1.	bohoslužby v 9.30
neděle 24. 1.	bohoslužby v 9.30 - host ses. Eva Potměšilová ze sboru Žižkov II
neděle 31. 1. 2016	bohoslužby v 9.30

Biblické hodiny: úterý 8. 12. na faře v 18.30, čtvrtek 17. 12. v Klánovicích v 18.00
úterý 5. 1. na faře v 18.30, úterý 12. 1. v Újezdě v 18.00
čtvrtek 21. 1. na faře v 18.30

Děti v Zelenči: vždy ve čtvrtek ve 14.00

Němčina: vždy ve středu v 19.00 (podle domluvy)

Staršovstvo: 8. 12. 2015 a 5. 1. 2016 v 19.30

Střední generace: čtvrtek 14. 1. 2016 v 19.30

hosté ze Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE

Téma: Projekty v Etiopii, Diakonie v uprchlických táborech v Iráku a v Jordánsku

Od úterý 5. 1. 2016 do soboty 9. 1. proběhne **Alianční týden modliteb**

úterý v Církvi československé husitské

středa v Českobratrské církvi evangelické

čtvrtek v Evangelické církvi metodistické

pátek v Církvi bratrské Ve Žlínku

sobota v Římskokatolické církvi (v kostele sv. Ludmily)

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

www stránky sboru: <http://horni-pocernice.evangelnet.cz>